

DANIELIN KIRJA – SATAKAHDEKSANKYMMENESKUUNDE

Paniumin lupaus: lopullinen sinetöinti ja keskiyön huudon ilmestys

Jeff Pippenger

2024-04-16

Paniumissa, joka oli Kesarea Filippi, mikä on Danielin kirjan yhdestoista luvun jakeet kolmestatoista viiteentoista, siinä historian vaiheessa, jossa republikaaninen ja protestanttinen sarvi täyttävät arvoituksen siitä, että kahdeksas on niistä seitsemästä, siinä historian vaiheessa, jossa Jumalan sinetti painetaan pysyvästi sadanneneljäntymmenenneljän tuhannen päälle, ja siinä historiassa, jossa Keskiyön huudon sanoma saapuu, Kristus antoi lupauksen viimeisten päivien kansalleen.

Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, eivätkä tuonelan portit voita sitä. Ja minä annan sinulle taivasten valtakunnan avaimet; ja minkä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa; ja minkä sinä päästät maan päällä, se on päästetty taivaissa. Matteus 16:18, 19.

Sinetöimisen ajanjakso, joka alkoi 11. syyskuuta 2001, kun New Yorkin mahtavat rakennukset sortuivat, ja joka päättyy pian tulevaan sunnuntailakiin, oli Alfa ja Omegan suunnittelema. Tämän ajanjakson aivan viimeinen osa toistaa ajanjakson aivan ensimmäisen osan. Herra johdatti kansansa 11. syyskuuta 2001 takaisin vanhoille poluille, missä he muiden totuuksien ohella löysivät ”seitsemän aikaa”, aivan niin kuin se löydettiin kuningas Joosian päivinä. Silloin myöhäissade alkoi vihmoa, ja koetusprosessi, joka sai aikaan kahden palvojaluokan erottumisen, alkoi.

Habakukin toisen luvun täyttymyksenä nuo kaksi pyhää kaaviota löydettiin, ja niistä tuli tuon historiallisen ajanjakson tunnuskuva. Yhtä merkittävää on, että Habakukin toisen luvun ”väittely” alkoi line upon line -menetelmän, joka on myöhäissateen menetelmä, ja luopioituneen protestantismin menetelmän välillä, jonka adventismi oli vähitellen omaksunut vuodesta 1863 alkaneen kapinan myötä.

Jeesus lupasi antaa viimeisten päivien kansalleen ”valtakunnan avaimet”, ja näin tehdessään Hän viittaa oikeaan raamatulliseen menetelmään, joka sisältää ne välttämättömät profeettalliset avaimet, joiden avulla voidaan tunnistaa, vahvistaa ja julistaa Keskiyön huudon ja Voimallisen huudon sanoma.

Ne, jotka ovat yhteydessä Jumalan kanssa, vaeltavat Vanhurskauden Auringon valossa. He eivät saata Lunastajaansa häpeään turmelemalla vaellustaan Jumalan edessä. Taivaallinen valo loistaa heidän ylleen. Heidän lähestyessään tämän maan historian loppua heidän tietonsa Kristuksesta ja häntä koskevista profetioista lisääntyy suuresti. He ovat äärettömän arvokkaita Jumalan silmissä, sillä he ovat yhtä hänen Poikansa kanssa. Heille Jumalan sana on verrattoman kaunis ja suloinen. He näkevät sen merkityksen. Totuus avautuu heille.

Inkarnaation oppi verhoutuu lempeään hohteeseen. He näkevät, että Raamattu on avain, joka avaa kaikki salaisuudet ja ratkaisee kaikki vaikeudet. Ne, jotka eivät ole olleet halukkaita vastaanottamaan valoa ja vaeltamaan valossa, eivät kykene ymmärtämään jumalisuuden salaisuutta, mutta ne, jotka eivät ole epäröineet ottaa ristiä ja seurata Jeesusta, näkevät valon Jumalan valossa.” The Southern Watchman, 4. huhtikuuta 1905.

Ne, joita Pietari edustaa ja jotka ovat ne sataneljäkymmentäneljätoista, ovat niitä, jotka hyväksyvät Laodikean sanoman, joka saapui 11. syyskuuta 2001 ja jota nyt toistetaan heinäkuusta 2023 lähtien. Laodikean sanoma, joka saapui vuonna 1856, oli ”seitsemän ajan” lisääntynyt tieto, ja kun Kristus kokoaa kuolleet luut yhteen ja sen jälkeen herättää ne eloon, he siirtyvät kolmannen enkelin Laodikean liikkeestä sataneljäkymmentäneljätoistahannen filadelfialaiseen liikkeeseen. Tuo siirtymä tapahtuu Kristuksen Sanan kautta, sillä heidät pyhitetään Hänen Sanallaan, ja Hänen Sanansa on ”totuus”, ja Hänen Sanansa on se ”avain”, joka avaa Hänen Sanansa.

Ja Filadelfiassa olevan seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo pyhä, totinen, hän, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa eikä kukaan sulje, ja sulkee eikä kukaan avaa: Minä tiedän sinun tekosi. Katso, minä olen asettanut eteesi avoimen oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä sinulla on vähän voimaa, ja sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole kieltänyt minun nimeäni. Ilmestys 3:7–8.

“Rivi rivin päälle” -metodologia on se avain, jonka Kristus lupasi viimeisten päivien kansalleen taistelussa ”porteilla”. ”Portti” on seurakunta.

Jaakob heräsi unestaan ja sanoi: Totisesti Herra on tässä paikassa, enkä minä sitä tiennyt. Ja hän pelästyi ja sanoi: Kuinka peljättävä onkaan tämä paikka! Tämä ei ole mikään muu kuin Jumalan huone, ja tämä on taivaan portti. 1. Moos. 28:16, 17.

Porttien taistelu edustaa uskonnollisia taisteluita, joita käydään totuuden ja eksytyksen välillä, ja Kreikan uskonnon eksytys on helvetin portti, ja myös luopiolaisen laodikealaisen adventismin uskonto on portti. Laodikealaisen adventismin portti edustaa sitä, missä Habakukin kiista täyttyy.

Sinä päivänä Herra Sebaot on oleva kirkkauden kruununa ja kauneuden diadeemina kansansa jäännökselle, ja oikeuden henkenä sille, joka istuu tuomiolla, sekä väkevyytenä niille, jotka torjuvat taistelun portille asti. Mutta nämäkin ovat eksyneet viinistä, ja väkijuomasta joutuneet pois tieltä; pappi ja profeetta ovat eksyneet väkijuomasta, viini on heidät niellyt, väkijuomasta he ovat joutuneet pois tieltä; he eksyvät näyissään, horjuvat tuomiota tehdessään. Sillä kaikki pöydät ovat täynnä oksennusta ja saastaa, niin ettei puhdasta paikkaa ole. Kenelle hän opettaisi tietoa, ja kenet saattaisi ymmärtämään opin? Vieroitetutko maidosta, rinnalta otetutko? Sillä käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle, vähän tänne, vähän tuonne! Totisesti, änkyyttävien huulin ja vieraalla kielellä hän puhuu tälle kansalle, hän, joka sanoi heille: ”Tässä on lepo, antakaa väsyneen levätä, tässä on virvoitus”; mutta he eivät tahtoneet kuulla. Niin Herran sana oli heille: käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle, vähän tänne, vähän tuonne, että he menisivät ja kaatuisivat selälleen ja murskautuisivat ja joutuisivat paulaan ja tulisivat vangituiksi. Sentähden kuulkaa Herran sana, te pilkkaajat, tämän Jerusalemissa olevan kansan hallitsijat. Jesaja 28:5–14

Valtakunnan avaimet ovat Raamatun sanat, jotka Sana antaa Jumalan viimeisten päivien kansalle.

Sanassa on totuuksia, jotka, kuin kallisarvoisen malmin juonet, ovat kätkeytyinä pinnan alle. Kätkeyty aarre löydetään sitä etsittäessä, niin kuin kaivosmies etsii kultaa ja hopeaa. Todistus Jumalan sanan totuudesta on itse sanassa. Raamattu on avain, joka avaa Raamatun. Jumalan sanan totuuksien syvä merkitys avautuu mielellemme Hänen Henkensä kautta.

”Raamattu on suuri oppikirja koulujemme opiskelijoille. Se opettaa koko Jumalan tahdon Aadamin pojista ja tyttäristä. Se on elämän ohje, joka opettaa meille siitä luonteesta, joka meidän on muodostettava tulevaa elämää varten. Emme tarvitse perinnäistävän hämää valoa tehdäksemme Raamatun ymmärrettäväksi. Yhtä hyvin voisimme olettaa, että keskipäivän aurinko tarvitsee maan himmeää soihdunvaloa kirkkautensa lisäämiseksi. Papin ja saarnaajan lausumia ei tarvita pelastamaan ihmisiä harhasta. Niillä, jotka kysyvät neuvoa jumalalliselta Oraakkelilta, on oleva valo. Raamatussa jokainen velvollisuus tehdään selväksi. Jokainen annettu opetus on ymmärrettävä. Jokainen opetus ilmoittaa meille Isän ja Pojan. Sana voi tehdä kaikki viisaiksi pelastukseen. Sanassa pelastuksen tiede ilmoitetaan selvästi. Tutkikaa kirjoituksia, sillä ne ovat Jumalan ääni, joka puhuu sielulle.” Testimonies, osa 8, s. 157.

Avaimilla, jotka Kristus antoi viimeisten päivien kirkolle, on sama voima kuin niillä oli silloin, kun ne annettiin Pietarille.

”Pietari oli lausunut sen totuuden, joka on seurakunnan uskon perustus, ja Jeesus kunnioitti nyt häntä koko uskovien joukon edustajana. Hän sanoi: ’Minä annan sinulle taivasten valtakunnan avaimet; ja minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa.’”

“‘Taivasten valtakunnan avaimet’ ovat Kristuksen sanat. Kaikki Pyhän Raamatun sanat ovat Hänen, ja ne sisältyvät tähän. Näillä sanoilla on voima avata taivas ja sulkea se. Ne ilmaisevat ne ehdot, joiden perusteella ihmiset otetaan vastaan tai hylätään. Näin niiden työ, jotka julistavat Jumalan sanaa, on toisille elämän tuoksu elämäksi, toisille kuoleman tuoksu kuolemaksi. Heidän tehtävänsä on iankaikkisilla seurauksilla painotettu.” Alfa ja omega, 413.

Voima, joka ilmenee Hänen sanojensa kautta, kun se asetetaan ihmisten käsiin, perustuu Hänen sanassaan määriteltyihin periaatteisiin. Yksinkertaisin niistä ehkä, ja ehkä kaikkein syvällisin, on se, että totuus vahvistetaan kahden todistuksella.

”Toinen vakava paha, joka oli noussut seurakunnassa, oli se, että veljet kävivät oikeutta toisiaan vastaan. Vaikeuksien ratkaisemiseksi uskovien kesken oli annettu runsaat järjestelyt. Kristus itse oli antanut selvät ohjeet siitä, kuinka tällaiset asiat oli sovittava. ”Mutta jos sinun veljesi rikkoo sinua vastaan”, Vapahtaja oli neuvonut, ”niin mene ja nuhtele häntä kahden kesken; jos hän sinua kuulee, olet voittanut veljesi. Mutta jos hän ei sinua kuule, ota kanssasi vielä yksi tai kaksi, että jokainen asia vahvistettaisiin kahden tai kolmen todistajan sanalla. Mutta jos hän ei kuule heitä, ilmoita seurakunnalle; mutta jos hän ei kuule seurakuntaakaan, olkoon hän sinulle niin kuin pakana ja publikaani. Totisesti minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa.” Matteus 18:15–18.” Apostolien teot, 304.

On olemassa ainakin kolme maantieteellistä todistajaa siitä ajanjaksosta, jolloin ne sataneljäkymmentäneljäentuhatta sinetöidään Keskiyön huudon aikana. Muistaen sen tosiasian, että keskiyön huudon hetkellä on liian myöhäistä hankkia öljyä, havaitsemme Exeterin leirikokouksen maantieteellisessä todistuksessa havainnollistuksen siitä kohdasta, jossa Jumalan viimeisten päivien kansa sinetöidään, ja havaitsemme saman totuuden kuvattuna sekä Kesarea Filippiin maantieteen kautta että Paniumin taistelun todistuksessa Danielin kirjan yhdennentoista luvun jakeissa kolmetoista–viisitoista. Kenties on hieman epätarkkaa nimetä nämä kolme todistajaa maantieteellisiksi, mutta käytän tuota nimitystä, koska maantiede on varmasti osa tapahtumayhteyttä sekä Exeterissä että Kesarea Filippissä. Jeesus asettaa Pietarin siihen profeetalliseen maantieteeseen, jossa ne sataneljäkymmentäneljäentuhatta viimeisinä päivinä ovat. Sitten Hän antaa käskyn.

Ja minä annan sinulle taivasten valtakunnan avaimet; ja minkä ikinä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa, ja minkä ikinä sinä päästät maan päällä, se on päästetty taivaissa. Silloin hän vakavasti kielsi opetuslapsiaan sanomasta kenellekään, että hän oli Jeesus Kristus. Siitä lähtien Jeesus alkoi osoittaa opetuslapsilleen, että hänen tuli mennä Jerusalemiin ja kärsiä paljon vanhinten ja ylipappien ja kirjanoppineiden taholta, ja tulla tapetuksi, ja nousta kuolleista kolmantena päivänä. Silloin Pietari veti hänet syrjään ja rupesi nuhtelemaan häntä sanoen: Jumala varjelkoon, Herra; älköön tämä sinulle tapahtuko. Mutta hän kääntyi ja sanoi Pietarille: Mene pois minun edestäni, saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten. Matteus 16:19–23.

Sana ”Exeter” on Englannin Devonissa sijaitsevan kaupungin nimi. Sen etymologia voidaan jäljittää muinaisenglantiin, jossa se tunnettiin nimillä ”Exanceaster” tai ”Execestre”. Nimen katsotaan johtuvan muinaisenglannin sanoista ”Exe” (viitaten Exe-jokeen, jonka varrella kaupunki sijaitsee) ja ”ceaster” (tarkoittaen ”roomalaista linnoitusta” tai ”muurien ympäröimää kaupunkia”). Näin ollen ”Exeter” merkitsee joko ”linnoitusta Exe-joen varrella” tai ”muurien ympäröimää kaupunkia Exe-joen rannalla”. Milleriittisen historian maantiede, joka liittyy Keskiyön huudon saapumiseen ja täyttymykseen, osoittaa paikan, jossa oli vettä, mikä kuvasi Pyhän Hengen vuodattamista, sekä kohdan, jossa Jumala oli herättämässä armeijaa julistamaan sanomaa maailmalle; tästä sisar White ilmoittaa meille, että se kulki kuin ”hyökyaalto”. Hyökyaalto ei ole pelkästään jokivettä; se on vettä, joka on erityisen voimaannutettua.

Milleriläinen historia oli kymmenen neitsyen vertauksen täyttymys, ja kun sataneljäkymmentäneljäentuhatta saatetaan sinetöimisajan päätökseen, he tulevat toistamaan ne tienviitat, jotka tunnistettiin sinetöimisajan alussa, sekä myös Exeterin leirikokouksen historian. Enkeli laskeutuu koettelevan sanoman kanssa, joka on syötävä. Tuo sanoma johtaa perustuksiin, ja se asettaa nuo kaksi luokkaa vastatusten 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennennenkuudennen luvun ”seitsemän ajan” kanssa. Se sisältää Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen, jota Pietari edustaa sen hyväksymisenä, että Jeesus voideltiin Kristukseksi, kun jumalallinen vertauskuva laskeutui kyyhkysen muodossa, esikuvaten syyskuun 11. päivää 2001. Se sisältää ymmärryksen siitä, että Jeesus on Jumalan jumalallinen Poika, ja myös siitä, että kun Jeesus otti jumalallisen olemuksensa päälle langenneen ihmiskunnan lihan, Hän on myös Ihmisen Poika.

Nämä totuudet synnyttävät kaksi palvojien luokkaa, niin kuin ne tekivät syyskuun 11. päivän 2001 jälkeen. Nämä kaksi luokkaa olivat edustettuina Exeterin leirikokouksessa, sillä siinä leirikokouksessa oli pystytetty teltta Watertownista tulleen ryhmän toimesta; tuo ryhmä hylkäsi Keskiyön huudon sanoman sellaisena kuin se esitettiin Samuel Snown välityksellä. He pitivät väärennetyjä kokouksia, jotka olivat niin äänekkäitä ja tunteellisia, että Snown kokousten johtajat menivät heidän luokseen ja kehottivat heitä rauhoittumaan. Leirikokouksessa tuli ilmi kaksi luokkaa, ja kumpikin tunnusti olevansa yhteydessä veteen, mutta toinen oli väärennös ja edusti tyhmiä neitsyitä, joilla ei ollut öljyä. Exeterin teltassa ollut ryhmä oli se sotajoukko, joka oli kaupunki ja joka oli myös linnoitus, sillä he esikuvallistivat Hesekielin kuolleita, kuivia luita, jotka herätetään pystyyn väkeväksi sotajoukoksi Keskiyön huudon sanoman kautta.

Siinä historian vaiheessa, jossa nämä kaksi luokkaa tulevat ilmi, Pietari edusti molempia luokkia. Hänen tunnustuksensa, joka ilmaisi Jeesuksen olevan Kristus, Jumalan Poika, syntyi Pyhän Hengen vaikutuksesta, sillä Kristus sanoi hänelle selvästi: ”Ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.” Kun Jeesus sitten ilmoitti opetuslapsille rististä, Pietari, vailla sillä hetkellä Pyhän Hengen vaikutusta, otti Kristuksen luokseen ”ja rupesi nuhtelemaan Häntä sanoen: Jumala varjelkoon, Herra; älköön se sinulle tapahtuko. Mutta Hän kääntyi ja sanoi Pietarille: Mene pois minun edestäni, saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten.”

Pietarin tunnepurkaus oli sopusoinnussa sen tunnepitoisen jumalanpalveluksen kanssa, jota tapahtui Watertownin teltassa Samuel Snow’n esittäessä Keskiyön huudon sanomaa. Tuolla tasolla Pietari edustaa niitä, jotka ovat ehdokkaita olemaan sadan neljänkymmenenneljän tuhannen joukossa. Nuo ehdokkaat edustavat luokkaa, jolla on öljy, joka on Pyhä Henki, ja se on sanoma ja se on luonne, kun taas toiselta luokalta öljy puuttuu. Kesarean Filippin tilanteessa Kristus alkoi selittää, ”että hänen täytyi mennä Jerusalemiin ja kärsiä paljon vanhinten ja ylipappien ja kirjanoppineiden taholta ja tulla tapetuksi ja nousta kolmantena päivänä ylös.”

Opetuslasten pettymys, kun nuo tapahtumat todella täyttyivät ristillä, on se historia, jota sisar White käyttää havainnollistaakseen 22. lokakuuta 1844 koettua pettymystä sekä heprealaisten pettymystä Punaisenmeren ylityksen yhteydessä, kun faraon sotajoukko lähestyi heidän perässään ja meren vedet olivat heidän edessään. Kaikki nuo todistajat osoittavat pian tulevan sunnuntailain, ja Danielin kirjan yhdennentoista luvun jakeiden kolmestatoista viiteentoista antama ilmoitus tarjoaa todistuksen niistä tapahtumista, jotka johtavat tuohon sunnuntailakiin. Näin tehdessään ne edustavat myös ”Danielin profetian sitä osaa, joka koskee viimeisiä päiviä”.

Jatkamme tätä tutkistelua seuraavassa artikkelissa.

Huolellinen esikuvien ja vastakuvien tutkiminen johti havaintoon, että Kristuksen ristiinnaulitseminen tapahtui juuri sinä päivänä Israelille annettujen vuosittaisten juhlamenojen kierrossa, jolloin pääsiäislammaskin teurastettiin. Eikö siis pyhäkön puhdistaminen, jota sovituspäivä esikuvasi — ja joka osui seitsemännen kuun kymmenennelle päivälle — samoin tapahtuisi juuri sinä vuoden päivänä, jota esikuvassa vietettiin? (ks. Suuri taistelu, 399.) Tämä olisi ajan oikean, Mooseksen lain mukaisen laskutavan mukaan 22. lokakuuta. Elokuun alkupuolella vuonna 1844 Exeterissä, New Hampshiressa, pidetyssä leirikokouksessa tämä

näkemys esitettiin, ja se hyväksyttiin 2300 päivän profetian täyttymisen ajankohdaksi. Vertaus kymmenestä neitsyestä Matteuksen evankeliumissa 25:1–13 sai erityisen merkityksen — yljän viipyminen, häitä odottavien odotus ja nukahtaminen, huuto keskiyöllä, oven sulkeminen ja niin edelleen. Sanoma siitä, että Kristus tulisi 22. lokakuuta, tuli tunnetuksi nimellä ”keskiyön huuto”. ”Keskiyön huutoa”, Ellen White kirjoitti, ”julisti tuhansien uskovien joukko.” Hän lisäsi:

“Vuoksen tavoin [seitsemännen kuukauden] liike pyyhkäisi yli maan. Kaupungista kaupunkiin, kylästä kylään, ja syrjäisiin maaseudun seutuihin saakka se eteni, kunnes Jumalan odottava kansa heräsi täysin.—Suuri taistelu, 400.”

Nopeus, jolla sanoma levisi, kuvataan niiden kirjoittajien toimesta, joita L. E. Froom siteeraa:

”Bates jätti muistiin, että Exeterin sanoma ”ikään kuin lensi tuulen siivillä”. Miehet ja naiset kiiruhtivat rautateitse ja vesitse, postivaunuilla ja ratsain, kirjapaketteja ja lehtiä mukanaan, jakaen niitä ”yhtä runsaasti kuin syksyn lehtiä”. White sanoi: ”Edessämme oleva työ oli lentää tuon laajan kentän jokaiseen osaan, antaa hälytys ja herättää nukkuvat.” Ja Wellcome lisää, että liike puhkesi esiin kuin padosta vapautuneet vedet. Kypsan viljan pellot jätettiin seisomaan korjaamatta, ja täysikasvuiset perunat jätettiin maahan nostamatta. Herran tulemus oli lähellä. Nyt ei ollut aikaa sellaisiin maallisiin asioihin.—The Prophetic Faith of Our Fathers, Vol. IV, s. 816.

”Liikkeen silminnäkijänä ja siihen osallistuneena Ellen White kuvasi nopeasti kiihtyvän työn luonnetta:

”Uskovat näkivät epäilyksensä ja hämmennyksensä poistuvan, ja toivo ja rohkeus elähdyttivät heidän sydäntään. Työ oli vapaa niistä äärimmäisyyksistä, jotka aina ilmenevät silloin, kun vallalla on inhimillinen kiihotus ilman Jumalan sanan ja Hengen ohjaavaa vaikutusta... Siinä ilmenivät ne tuntomerkit, jotka ovat jokaisena aikakautena leimanneet Jumalan työtä. Hurmioitunutta iloa oli vähän, mutta sitäkin enemmän sydämen syvää tutkistelua, synnin tunnustamista ja maailmasta luopumista. Valmistautuminen Herran kohtaamiseen oli ahdistuneiden sielujen painava huoli....

”Kaikista suurista uskonnollisista liikkeistä apostolien aikojen jälkeen yksikään ei ole ollut vapaampi inhimillisestä vajavaisuudesta ja Saatanan juonista kuin vuoden 1844 syksyn liike. Vielä nytkin, monien vuosien kuluttua [1888], kaikki ne, jotka osallistuivat tuohon liikkeeseen ja ovat pysyneet lujina totuuden perustalla, tuntevat yhä tuon siunatun työn pyhän vaikutuksen ja todistavat, että se oli Jumalasta.—Ibid., 400, 401.”

”Huolimatta niistä todisteista, että kautta maan pyyhkäisi liike, joka veti tuhansia osallisuuteen toiseen adventtiin, ja että noin kaksisataa eri kirkkokuntien pappia yhdistyi sanoman levittämiseen, [Ks. C. M. Maxwell, Tell it to the world, s. 19, 20.] protestanttiset kirkot kokonaisuutena torjuivat sen ja käyttivät kaikkia vallassaan olevia keinoja estääkseen uskon Kristuksen pian tapahtuvaan tulemukseen leviämisen. Kukaan ei uskaltanut mainita jumalanpalveluksessa Jeesuksen pian tapahtuvan tulemisen toivoa, mutta niille, jotka odottivat tapahtumaa, asia oli aivan toisin.”

”Ellen White kertoi, millaista se oli:

”Jokainen hetki näytti minusta kallisarvoiselta ja mitä suurimmassa määrin tärkeältä. Tunsin, että teimme työtä iankaikkisuutta varten ja että huolettomat ja välinpitämättömät olivat mitä suurimmassa vaarassa. Uskoni oli himmentymätön, ja omistin Jeesuksen kalliit lupaukset itselleni....”

”Sydänten huolellisen tutkistelun ja nöyrän tunnustuksen kautta lähestyimme rukouksessa odotuksen aikaa. Joka aamu tunsimme, että ensimmäinen velvollisuutemme oli varmistua siitä todistuksesta, että elämämme oli oikea Jumalan edessä. Ymmärsimme, että ellei pyhityksemme edistynyt, olimme varmasti taantumassa. Kiinnostuksemme toisistamme lisääntyi; rukoilimme paljon yhdessä ja toistemme puolesta.

”Kokoonnuimme hedelmätarhoihin ja lehdoihin yhteyteen Jumalan kanssa ja kohottaaksemme anomuksemme Hänelle, tuntien Hänen läsnäolonsa selvemmin, kun Hänen luonnontekonsa ympäröivät meitä. Pelastuksen ilot olivat meille välttämättömpiä kuin ruokamme ja juomamme. Jos pilvet hämärsivät mielemme, emme uskaltaneet levätä emmekä nukkua, ennen kuin ne olivat poistuneet tietoisuuden kautta siitä, että Herra oli hyväksynyt meidät.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.” Arthur White, The Ellen White Biography, osa 1, 51, 52.